

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 10.

V Ljubljani, dne 1. vinotoka 1895.

Leto XV.

Ob grobu tiranovem.

Romanca.

Upognil zdaj si glavo, car,
Če nisi je doslej nikdar.
Ves svet je klečal pred teboj,
Ves svet široki bil je tvoj.
Oj car, oj car, pa zapovej
Naj bela smrt beži naprej!
Že krsta iztesana je,
Že postelj ti poslana je . . .
Oj to vam je vesel pokop,
Ves svet hiti pred carjev grob.
A ko ga polože v zemljó,
Oko nobeno ni mokró.
Oko nobeno ni mokro,
Srce nobeno ni težko.
Kdo pač bi se po njem solzil,
Ki toliko je zla rodil? . . .
Med ljudstvom patrijarh stoji,
Veselo vzdihne, govori:
»Oj hvala, hvala ti, Gospod,
Da osvobodil svoj si rod!
Dovolj je v solzah vzdihoval,
Trpljenja pač dovolj prestal!
Še sluga Tvoj je dal glavo,
Če hotel je tiran tako.

Jaz begal sem okrog pregnan,
Pregnun, povsod zaničevan.
Pa ti poslal si belo smrt,
Tiran mogočni v prah je strt.
Spet dal si meni svetlo čast,
Spet dal si meni vso oblast.
Zatorej hvala ti, Gospod,
Da osvobodil svoj si rod!
Med ljudstvom knez visok stoji
In patrijarhu govori:
»Oj patrijarh, nikar, nikar,
Vladanje pač ni tvoja stvar!
Dovolj je roki tvoji križ,
Zakaj po žezlu hrepeniš? . . .
O čuvaj sivo si glavó,
Na pot ne hodi mi drznó!
Ob knezovih besedah teh
Vsem divja strast vzplamti v očeh.
Še tristo knezov tam stoji,
Po žezlu vsaki hrepeni.
Po žezlu vsaki hrepeni,
Že v roki vsaki meč drži,
Ne nagne še se beli dan,
Pa zadivja že boj strašan . . .

Veselo, kakor še nikdar,
Smehlja se v krsti — mrtvi car.

Trošan.

